

EN ÖNEMLİ YATIRIM ÇOCUKLARIMIZA OLANDIR

es-Selâmu aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtühû!

Çok değerli veliler, misafirlerimiz, sevgili kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretlerinin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsânât ve ikrâmâtı dünyada ve âhirette üzerinize olsun.

a. Hakyol Vakfımız

Hocamız cennetmekân Muhammed Zahid Kotku hazretlerinin bize bir işareti olmuştu; “Bizim de bir vakfımız olsun, bir vakıf kurun.” diye. Biz de Ankara’da çalışmalar yapıp o vakfı Hakyol adıyla kurmuştuk; gaye maddelerini ve faaliyetlerini kendisine arz etmiştik. Beğenmişler, tasvip eylemişler, dua etmişlerdi. O Hakyol vakfımızın Hocamız’a okuduğumuz bütün gayelerini, bütün faaliyet dallarını önümüze koyduk; hepsinin kuvveden fiile çıkartılması, dilekten hakikat hâline gelmesi için çalıştık. 1980 yılından 1994 yılına kadar, Allah’a hamd ü senâlar olsun, bütün maddelerini

hemen hemen tahakkuk ettirmeyi Mevlâmız bizlere nasip ve müyesser eyledi.

Hakyol vakfımızın üç büyük amacı var. Amaçlarından bir tanesi ve en büyük amacı; eğitim. Biz bu eğitimi bütün cepheleriyle, bütün seviyeleriyle ve bütün çeşitleriyle yapmaya koşturuyoruz. Bunun çok sevaplı, çok hayırlı, çok verimli ve çok mânevî kârlı bir faaliyet olduğunu biliyoruz. Eğitim çalışmalarımızın içine çocuklarımızın eğitiminden büyüklerimizimizin eğitime kadar her seviyede eğitim ve eğitim müesseseleri, anaokulları, ilkokullar, kolejler ve nasip olursa fakülteler kurmak; maddî eğitim yapmanın yanında mânevî eğitim yapmak; “teşkilatlı örgün eğitim” dedikleri eğitimin yanında yaygın, âmmeye yönelik eğitim yapmak ve dünya üzerinde eğitimin ne kadar çeşidi varsa yirminci yüzyılın, yirmibirinci yüzyılın gerektirdiği her türlü eğitimi tahakkuk ettirmek arzumuz, dileğimiz, duamız...

b. Çocuklarınızı Asil ve Kerim İnsanlar Olarak Yetiştiriniz

Mevlâmız müyesser eylesin.

Peygamber-i Zîşânımız *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri;

“Çocuklarınızı asil ve kerim insanlar olarak yetiştiriniz, onlara öyle muamele yapınız.” buyuruyor.

Büyüklerimiz;

“Çocuklarınızı onların istikbaldeki asrına göre yetiştirin, çünkü onlar o çağın insanıdır, sizin zamanınızın insanı değildir.” buyuruyor.

Biz bu eğitimin anne evlâdını dünyaya getirmeden evvel başladığını biliyoruz. Çocuğun eğitimi daha çocuk ortada yokken başlıyor. Çocuğun eğitimi babanın, annenin birbirlerine hayat eşlerini nasıl seçmeleri gerektiğini düşünmelerinden başlıyor. Ve bir çocuk doğup da - bizim Profesör Kemal Bey’in tabiriyle- ‘ınga’ dediği zaman sekiz çeşit eğitiminin beş tanesinin vakti zaten geçmiş oluyor. Doğduğu anda, çocuk ağladığı zaman sekiz çeşit eğitiminin beş tanesi bitmiş oluyor. O halde eğitim çok

önceden, yuvanın kurulmasının düşünülmesi zamanında başlar. Nikâhtan geçer. Annenin helal lokmayla beslenmesiyle devam eder. Çocuğun helal sütle beslenmesiyle devam eder. Annenin karnındayken çocuğun birtakım alışkanlıkları aldığını bilim tespit ediyor, orada devam eder. Doğduktan sonra da devam eder. Ama büyük bir kısmı geçmiş ve bitmiş, iş işten geçmiş, atılan Üsküdar'ı geçmiş olduktan sonra oluyor bu...

Çocuğun ilkokuldan önceki eğitiminde bir, annesinin, ailesinin, çevresinin eğitimi var. Biz buna “aile terbiyesi” diyoruz. Tabii aile görgülü, bilgili, köklü bir aileyse bu aile terbiyesinin büyük önemi var. Ama böyle değilse o zaman çocuğu “kreş” denilen müesseselere alıp orada bizim yetiştirmemiz lazım. Anaokuldan öncede “kreş” denilen [müesseselerde] bunları yapmak düşünülebilir. Anaokulu devresi gören çocuklar tahsillerinde anaokulu görmeden doğrudan doğruya ilkokula giden çocuklardan çok daha üstün başarılı oluyor. Bakın demin gördünüz; birisi Kur'ân-ı Kerîm'i okudu. Birisi de onun meâlîni verdi. Diksiyonu, konuşması, mikrofonu hakimiyeti ne kadar net, ne kadar

rahat, mâşaallah... Çocukların eğitimi, o halde anaokulu çok önemli bir müessese, buradan başlıyor. Ve çocuk burada temel bilgileri alıyor.

Amerika'da uzun seneler bulunmuş olan, doktorası üzerine doktora yapmış olan bir elektronik, elektrik mühendisi çok kıymetli dostumuz vardı. Çocukları da çalışkandı ve Amerika'da okuluna devam ederken sınıflarının *presidenti* yani sınıf başkanı ve en çalışkanıymışlar. Amerika'da okullarda belli günlerde belli zamanlarda çocukları alıp kiliseye götürüyorlar. Bizim arkadaşlarımız da dindar mı dindar, kızına demiş ki;

“Kiliseye gitme.”

“Okul idaresi derhal beni çağırıldı. Gittim.” diyor.

“‘Beyefendi, niçin çocuğunuzu kiliseye göndermiyorsunuz?’ dediler.

‘Tabii göndermem. Çünkü ben müslümanım. Ne diye hıristiyanların kilisesine çocuğumu göndereyim?’ dedim.” diyor.

“Özür dileriz. Haklısınız. O zaman biz sizin çocuğunuzu camiye götürmeliyiz. Bir hoca

bulmalıyız. Bir cami bulmalıyız. Çocuğu camiye götürmeliyiz. Siz haklısınız, özür dileriz efendim.” demişler.

“Biz de sandık ki siz dine karşısınız, ateistsiniz, dinin lüzumuna inanmıyorsunuz da çocuğunuzu onun için kiliseye göndermiyorsunuz. O hususta konuşmak için çağırmıştık zât-ı âlînizi...” demişler.

“Bizim çocuklara ilk vermek istediğimiz husus dinî duygu, inanç, sevgi, mânevî birtakım duygular. İlkokulda bilgi önemli değil, bilgi daha sonra geliyor. Bu eğitimi çalışıyoruz. Eğer biz bu eğitimi çocuklara bu çağda vermez isek çocuklar sonra toplumda asosyal tipler oluyorlar. Toplumda zararlı varlıklar oluyorlar. Muzır insanlar oluyorlar. Anarşist oluyorlar. Suç işleyen insanlar oluyorlar. Gaddar insanlar oluyorlar. Gangster oluyorlar.” demişler.

Evet, biz çocuklarımızın nasıl yetiştirilmesi gerektiğini Peygamber-i Zîşânımız’dan biliyoruz. Kur’ân-ı Kerîm’in gösterdiği istikametten onları götürmeye, belli bir noktaya ulaştırmağa gayret ediyoruz. Bunun için bu toplantı da Kur’ân-ı Kerîm’le açılmış oldu.

Ve biliyoruz ki çocuklara yapılan yatırım, sizlerin yatırımını yani masraf etmeniz, bizlerin yatırımımız yani uğraşmamız, müesseselerimiz, düşe kalka nice nice müesseseler kurmamız... Bugün, şu sıralarda 10 kadar kolejün önümüzdeki ders yılına yetiştirilmesi mücadelesi ve sıkıntıları içindeyiz. 10 ilde Asfa kolejimiz gibi 10 tane eğitim müessesesini bir sene geriye kalmasın diye yetiştirmek için çırpınma içindeyiz. Yeniden gideceğiz, oradaki kardeşlerimize rica edeceğiz; “Eğitim çok önemli çalışmadır! Aman siz de gayret gösterin! Sırf finans sıkıntısından dolayı bu güzel müesseseler geri kalmasın!” diyeceğiz ve o işleri başarmaya çalışacağız. Eğitime yapılan yatırım, yatırımların en kârlısıdır.

c. En Verimli Yatırım İlme Yapılan Yatırımdır

Rahmetli Mümtaz Turhan, sosyoloji profesörü, bir eserinde çeşitli yatırımların içinden en verimli yatırımın ilme olduğunu söylüyor.

Bir insan parası olsa, bu parayı bir yere yatırıp kâr etmek istese nereye yatırmalı?

“En verimli yatırım ilme yapılan yatırımdır.” diyor, misallerini veriyor. Fabrikaların araştırma bölümlerini, devletlerin araştırma enstitülerini misal veriyor. Ve böyle araştırmalarla elde edilen sonuçlardan son derece büyük kârlar, yani sanayide elde edilen kârlarla ölçülemeyecek, ticaretle elde edilen kârlarla ölçülemeyecek kadar çok büyük kârlar sağlandığını ifade ediyor.

Tabii bu bir materyalist yani dünya ehli insan gözüyle, parasal, finans yönünden olan kârlılığın ifade eden bir tespittir. Biz müslümanlar olarak, mü’minler olarak Allah’ın ilme büyük değer verdiğini ve ilmin gerçekten çok muhterem olduğunu biliyoruz. Fakat bizim “kârlılık” dediğimiz zaman düşündüğümüz üç çeşit kârlılık var. Müesseselerimizi kurmakta ve yürütmekte öncelik tanırken üç çeşit kârlılığın bir arada bulundurmaya gayret ediyoruz.

Bir; Mümtaz Turhan Bey’in dediği gibi, maddî kârlılık. Yani bir müessese kendisine verilen masrafı geriye vermeli, kâr sağlamalı ve kendi kendine yürüyebilmeli. Dışarıdan sübvansiyon, destekleme yapmadan kendi kendine yürüyebilmeli. Kendi yağıyla kavrulabilmeli.

Kâr etmeli, kendisini geliştirmeli. İlave yatırımlara parası olmalı. Buna “finansal kârlılık” diyoruz; kim oraya ne koymuşsa veren insanın biraz para kazanması.

İkincisi; “sosyal kârlılık” diyoruz. Camiamızın ayakta tuttuğu, desteklediği ve çalışmasını sürdürdüğü bazı müesseselerimiz var. Burada sosyal kârlılığı çok önemli bir kârlılık olarak görüyoruz. Yaptığımız çalışma topluma, cemiyete fayda sağlıyorsa, cemiyete müspet bir ilavesi, katkısı oluyorsa, toplum içinde bir güzel rol oynuyorsa biz böyle bir çalışmayı çok kâr etmese de yapmaya devam ediyoruz. Mesela eğitim maksadıyla çıkardığımız dergilerimiz var. Kadınların eğitimi için Kadın ve Aile dergisi, İslâm dergisi, çocuklar için Gül Çocuk dergisi, doktorlar için, teknik elemanlar için çeşitli dergiler vesaire... Bunlar bize kâr getiriyor. Eğer bunlar verilen masrafı karşılırsa, bizim paramızı öderse destekleriz. Ama yetmediği takdirde, hiç olmazsa verilen masrafı karşılansın da devam etsin istiyoruz.

Bizim Türkiye’de -elhamdülillah, tahdîs-i nimet sadedinde söylüyorum- kurduğumuz dergiler Türkiye’nin en devamlı çıkan dergileri

rekorunu kırdı. Çünkü Türkiye’de dergiler yayın hayatında uzun zaman devam edemiyorlar, çıktıktan sonra ilk kuruluş sermayesini iki sene içinde tüketiyorlar. O sermayenin kârı olmuyor, geriye gelişi olmuyor. Dergiler Anadolu’ya dağılıyor, parası gelmiyor. İki sene sonra çok güzel bir dergi olmasına rağmen dergi kapanıyor. Kültür tarihimizde, bu yakın yılların, son 50 yılın olayı yeknesakla böyle olmuş. Güzel bir dergi bir-iki sene çıkmış, kapanmış; bir-iki sene çıkmış, kapanmış; bir-iki sene çıkmış, kapanmış... Bizim dergilerimiz elhamdülillah 12-13 senedir çıkmaya devam ediyor.

Neden?

Biz bu dergilerin bir taraftan finansal yönden kendi kendine yeterli hâlinde olmasını istiyoruz, bir taraftan da sosyal bir hizmet görmesi dolayısıyla devamını istiyoruz. Hakikaten de sosyal bir hizmet veriyor. Bize gelen mektuplardan anlıyoruz ki dergilerimizden istifade edenler var. Dergilerimizden bilgilenenler var. Dergilerimizden şuurlananlar var. Toplum içinde insanların daha faydalı insanlar hâline gelmesine gerçekten dergilerimiz [katkı sağlıyor.] Buna biz “sosyal kârlılık” diyoruz.

Gerçekten dergilerimizin, kitaplarımızın, yayınlarımızın böyle büyük bir sosyal kârlılığı var. Akra, Ak Radyo ve Televizyon şirketimizin yayınları da böyle. Biz bu yayınlarla halkımızın kulağına, gönlüne birtakım güzel duyguların, bilgilerin iletilmesini büyük bir kârlılık sayıyoruz. Yoksa “Ona yatırdığımız paraları bir başka yere yatırsaydık çok daha fazla para kazanırdık.” diye düşünmüyoruz.

Düşündüğümüz üçüncü kârlılığımız; sevaptır, Allah’ın yaptığımız bir işe mükâfat vermesi, sevap vermesidir. En büyük kârlılık budur. Çünkü insan sevap kazanmak için, Allah’ın rızasını kazanmak için en önemli varlığı olan canını bile veriyor, şehit oluyor. En önemli varlığı, artık dünya üzerindeki varlığı bitiyor. Hayatı verdiği zaman kara toprağın altına bir gül bahçesine girercesine insan giriyor. Onu bile verebiliyor. Çünkü mânevî bir kârlılık, yani sevap yönünden mükâfat en büyük kârlılık oluyor.

Bizim bu yuvalarımızı inşaallah Anadolu’nun her şehrine, her beldesine yaymak amacındayız. Ve hakikaten birçok illerde bu çalışmalar başlamıştır. Bu sene de bu işi

İstanbul’da başlatmış olduk. Gül Çocuk yuvasının faaliyetleri bunların bir tanesidir. Biz bu çalışmaları bu üç çeşit kârlılığın hepsini birden kendisinde toplayan bir faaliyet olarak görüyoruz. Çünkü çocuğa yapılan yatırım maddeten de en kârlı yatırım. Çünkü bir çocuk hayırlı evlat olduğu zaman bir milleti kurtarabiliyor. Anne babasına çok faydalı oluyor. Anne babasının cennete girmesine sebep oluyor. Anne ve babasının hayatında garantisi olduğu gibi, ihtiyarladığı zaman sigortası olduğu gibi, annesine babasına hürmetle baktığı gibi vefatından sonra da kabrine nur yağmasına, sevap gitmesine sebep oluyor. Derecesinin artmasına sebep oluyor. Sadaka-i câriyesi oluyor. O bakımdan çocuklara yapılan yatırım en güzel yatırım oluyor.

Benim en çok sevdiğim kelimelerden birisi “Gül Çocuk” sözü. Biz bunu çocuk dergimizin adı yapmıştık. Bu çocuk dergimiz ilk önce müstakil çıkıyordu; ama finansal yönden onu devam ettirmeye gücümüz yetmedi. Çıkarmaya devam ettirelim; ama veriyoruz, alamıyoruz, sonunda bizim cebimize para girmediği zaman bu dergi nasıl çıkacak? Böyle bir çıkmaz

noktasına geldiği için senelerce çıktıktan sonra onu tatil etmiştik.

Sonra bir güzel toplantıda bir güzel kızımızın gayretiyle denildi ki; “Böyle bir güzel faaliyet durmaz. Hiç olmazsa Kadın Aile dergimizin kucağında Gl ocuk dergisi devam etsin.” dediler. Biz de Kadın Aile dergisinin ilavesi olarak Gl ocuk dergisini çıkartıyoruz.

ocuk yayınlarının çok önemli olduğunu biliyoruz. Ama bu ayrı bir lemdir. Uzun ve geniş bir çalışma isteyen ve çok masraf isteyen bir şey. Tabii sonunda kr getirecek ama belki 20 sene, belki 50 sene, belki 100 sene sonra kr getirecek. Gücümüz yeterse o faaliyetleri de çeşitlendirerek, geliştirerek götürmeyi düşünüyoruz.

“Gl ocuk” ismi benim çok sevdiğim bir isimdir. Çocuklar hakikaten, her bakımdan gle benzerler. Eğer bakılırlarsa her şeyi çok güzel olur, gl gibi olur. Bakılmazlarsa, sulanmazlarsa gl gibi sararıp solarlar. O bakımdan çok ihtimam istiyorlar.

Bu isimde bu güzel sahada çalışma gösteren, emek sarf eden kardeşlerimize ayrı ayrı

huzurunuzda teŝekkür ediyoruz. Sizlere de bu faaliyete katılmanızdan dolayı teŝekkür ediyorum.

Allahu Teâlâ hazretleri hepimizden razı olsun. Evlatlarınızı Allah'ın sevdiği salih kullar olarak yetiŝtirmeyi, dünya ve âhirette onların güzel hallerini, hoŝ günlerini, mürüvvetlerini görmeyi ve onların bize sağladığı maddî mânevî kârlarla hissedâr olmayı Cenâb-ı Mevlâ'dan niyaz ederim. Allah hepinizden razı olsun.

es-Selâmu aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtühû...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŖAN

6 Zilka'de 1414 / 17.04.1994

Asfa/ İstanbul

[Bütün DİĞER ÇEŖİTLİ KONUŖMALAR'a PDF olarak ulaŝmak için tıklayınız.](#)

